דניאל כהן־שגיא: מתוך הזמן ומרחוק

1

צְהֳרַיִם חֲרוּכִים עַל מִגְרְשֵׁי מֵרוֹץ
צְהֳרַיִם שֶׁל נַיְלוֹן אָרוּז בַּחֲבִילוֹת שֶׁל עֶשְׂרִים. חֲנֻיּוֹת סִגּוּרוֹת מֵאַחַת עַד שָׁלֹשׁ.
צֵל מְדֻדֶּה בַּכִּכָּר הָעֲגֻלָּה.
נַקְנִיקִיּוֹת בְּלַחְמָנִיּוֹת צְהֻבּוֹת, הַחוּפִים הָעֲצוּמִים מִסְתַּכְּלִים.
זָרִים מוֹתְחִים קַו לַשָּׁמַיִם, יְתוֹמִים חֲדָשִׁים
מוּזִיאוֹן הַנְּכָיִם יוֹצֵא לְבָרֵךְ אֶת הַחוֹזְרִים
אֶמְצַע שֶׁל קַיִץ מְחַכֶּה לַזְּמַן שֶׁיִּזְחַל
וִיכַסֶּה אֶת מְעַט הָאוֹר שֶׁנִּשְׁאַר.

2

גַּגּוֹת הַבָּתִּים צְרִיחַ שֶׁל נוּף שׁוֹמֵם
אֲנָשִׁים גּוֹנְחִים מִמִּזְבְּחוֹת שְׁחוֹרִים.
הַיָּם בְּשַׁלְשֶׁלוֹת אֲבָרָיו הַמִּתְגַּבְּבִים נִרְאֶה כְּחֶלְקֵי עִיר טְחוּבִים
לְאוֹרָם מְמַלֵּא דַיָּג אֶת סַלּוֹ בַּשֶּׁקֶט הַכְּלוּי, הַמְסֻמָּם, הַמִּתְעָרְבֵל עַל אַבְנֵי הַחוֹמָה שֶׁסִּמְנוּ
בַּזְּמַן הַיּוֹדֵעַ אֶת הָרְחוֹב בּוֹ עָלָיו לִפְנוֹת.
מִגְּבֹהַּ וּמֵרָחוֹק אֵין מִי שֶׁיַּגִּיעַ בָּהוּל עַל טִפּוֹת זֵעָה וּדְרָכִים נוֹדְדוֹת שֶׁל אַסְפִּירִין
הַתִּקְוָה כְּבָר חָלְפָה עַל מְחֻמֵּי קְלִפּוֹת הַבַּרְזֶל וַעֲשַׂן הַנֵּיָר הַסּוֹפֵג.
"לַחֲזֹר" לָחַשׁ, בִּרְאוֹתוֹ אֶת הָאַחֲרִים חִוְרִים כְּכַרְטִיסֵי הַהַזְמָנָה.

בחברי את החוטים לאותיות קטנות

בְּחַבְּרִי אֶת הַחוּטִים לְאוֹתִיּוֹת קְטַנּוֹת,
רָאִיתִי אֶת הַחִפּוּשִׂיּוֹת הַיְחִפּוֹת חוֹפְזוֹת מֵעֵבֶר לַקִּיר
סְמָטוֹת מְלֵאוֹת זָרִים, בִּמְקוֹם לְהִשָּׁאֵר בֵּין יְדִידִים.

גַּחוּךְ הִתְפַּשֵּׁט מִקְצוֹת פִּי הַוָּרוֹד וְקָפָא
כְּשֶׁנִּדְמֶה הָיָה שֶׁהוּא מֵסֵב אֶל עַצְמוֹ שִׂימַת־לֵב.

הַלַּיְלָה הִצְפִּין אֶת הַיּוֹם בְּאֶחָד מֵחוֹרֵי מֵעָיו הַמְּחַרְחְרִים,
וּבְעוֹד הוּא מוֹדֵד אֶת גַּבְשׁוּשִׁיּוֹת הֶעָפָר הַתָּחוּחַ
אוֹתוֹ חָפְרוּ הַנְּמָלִים הַשְּׁחוֹרוֹת גִּבְהוֹת־הָרֶגֶל,
הִקְשִׁיב.